

på vagn, på släde, med fartyg, diligens, landvägen, sjövägen. S. ett bref till någon med gångbud, på posten. — S. af, bort, fram, in, upp, ut, åter, öfver, se Afsända, &c. — Syn-Skicka, Afskicka, Bortskicka, Afsända, Bortsända. Försända, Afforsla, Afåta. — Sändande, n. 4.

SÄNDEBREF, n. 5. 1) *Se Bref*, 1. — 2) Skrifvelse, ställd till flera personer, eller som är affattad i flera exemplar för särskilda personer.

SÄNDEBUD, n. 5. 1) Bud, som afsändes i ett ärende till en person. — 2) Ombud, som ifrån en stat skickas till en annan.

SÄNDER, se *Sender*.

SÄNDNING, f. 2. 1) Sändande. — 2) Uppdrag, som ett sändebud fått.

SÄNG, f. 2. 1) Möbel att ligga uti, då man soffer eller hvilat, eller i sjukdomar, vanligen af trä, bestående af botten, rygg- och framstycke samt gafflar. Sängställe. Vanligen inbegripas äfven under samma benämning de kläder (Sängkläder), som höra dit och på hvilka man hvilat. *Imperialisäng. Gustaviansk säng. Enmans-säng. Tvåmanssäng. S. med himmel, med omhänge. Bädda s-en. Bädda upp s-en. Gå till s-s*, lägga sig afklädd i sängen, för att njuta natthvila, eller för sjukdom. *Ligga i s-en. Ligga till s-s, hållas vid s-en.* af sjukdom nödgas att hålla sig i sängen. *Stiga i, ur s-en, upp ur s-en. Taga på s-en*, träffa sängliggande på morgonen, ej ännu uppstigen. *Äkta s.*, för ett äkta par. *Född af oäkta s.*, född oäkta. *Skilnad till s. och säte*, se *Skilnad*. — 2) Uppgräfd och för blomfors eller köksväxters odling tillredd läng och smal jordremsa i en trädgård. *En s. spenat-, morot-, Blomstersäng, m. m. — Ss. S-bolster, -botten, -förhänge, -lakan, -omhänge, -tak, -täck.*

SÄNGBRÄDE, n. 4. Frambrädet på en säng. *Sätta sig på s-t.*

SÄNGDAGS, adv. Tid att gå till sängs.

SÄNGFOT, m. 5. pl. — *fötter*. Nedre gaffeln af en säng. I samma mening säges äfven *S-fötterna*. *Sätta sig vid s-fötterna*.

SÄNGFJÄDER, m. sing. Fjäder, som begagnas till sängkläder.

SÄNGGAFVEL, m. 2. pl. — *gafflar*. Sido-bräde på en säng.

SÄNGGARDIN, -garrdi'n, m. 3. Gardin eller omhänge kring en säng.

SÄNGHALM, m. sing. Halm till underbädd i en säng. *J. Mariæ S.*, se *Jungfru*.

SÄNGHIMMEL, m. 2. pl. — *himlar*. Tak öfver en säng.

SÄNGKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Kam-mare med uppbäddad säng, och som egentligen brukas till sofrum om nätterna.

SÄNGKAMRAT, m. 5. En, som ligger i samma säng med någon.

SÄNGKAPPA, f. 4. Kappa på en säng. *Se Kappa*, 2.

SÄNGKARM, m. 2. *Se Sänggafvel*.

SÄNGKLÄDER, pl. 5. Kläder, som brukas i en säng, bestående af madrass, bolster, kuddar, lakan och täcke.

SÄNGKNAPP, m. 2. Knapp till prydnad på en säng, öfverst på ryggstycket eller äfven på gafflarna.

SÄNGLAG, n. 5. Samlag i säng.

SÄNGLAGARE, m. 5. — *ERSKA*, f. 4. *Se Sängkamrat*.

SÄNGLEDA, v. a. 2. *S. en brud*, beledsaga

henne till den äkta sängen. Säges äfven med afseende på en fordom vid bröllop öflig ceremoni, kallad *Sängledning*.

SÄNGLIGGANDE, a. 1. Som ligger till sängs. *Vara s.*, äfv. ligga sjuk. *Bli s.*, sjukna, så att man måste intaga sängen.

SÄNGLINNE, n. sing. Lakan och örngottsvar. **SÄNGRUM**, n. 5. 1) Rum med säng. — 2) Rum, plats för säng. — 3) Plats i en säng.

SÄNGSTOLPE, m. 2. pl. — *stolpar*. Stolpe i hörnet af en säng.

SÄNGSTÄLLE, n. 4. 1) Säng utan sängkläder. — 2) *Se Sängrum*, 2.

SÄNGTÄCK, a. 2. (fam.) Lockande, retande till kärleksnöjet.

SÄNGVARM, m. 2. Varm, såsom då man ligger i sängen; genomträngd af sängvarmen.

SÄNGVÄRMARE, m. 5. 1) Inrättning till en sängs uppvärmande, för gamla eller sjuka personer. — 2) (fig. fam. o. skämtv.) Sänglagerska.

SÄNGVÄRME, m. sing. Den starka värme, som kännes, då man ligger i en med behöriga sängkläder bäddad säng.

SÄNKÅ, sä'nngka, v. a. 2. (af *Sjunka*) 1)

Låta gå till botten, nedsläppa till botten af vattnet, o. s. v. *S. ett skepp. S. en sten, för att kvarhålla båten vid mete. S. lin, blöta det i vattnet. S. ned, d. s. s. Sänka.* — *Syn.* Ned-sänka, Försänka. — 2) Hissa eller släppa ned. *S. ett lik i grafven. S. något ifrån en höjd.*

— *S. ned* har samma betydelse. — 3) (fig.) a)

Göra lägre, minska. *Torkan har sänkt sjöns vattenhöjd. Kölden har sänkt termometern.*

Den goda skörden har sänkt priset på spannmål. — b) Göra saktare, ej så hård; sakta. *S. rösten, tonen.* — c) Fördjupa, försätta. *Denna underrättelse sänkte honom i sorg.* — *S. sig, v. r.* 1) Nedsjunka till botten. *Den simmande holmen sänker sig ofta till bottnen.* — 2) Sänkas, nedhissas, sjunka. *Kistan sänkte sig långsamt ned i grafven.* — 3) Komma ned, nedstiga, sakta nedfara. *Ballongen sänkte sig hastigt. Örnen sänkte sig ifrån skyarna till marken.* — 4) Småningom blifva lägre. *En höjd, som s-ker sig åt stranden.* — 5) (fig.) a) Blifva lägre, minska, nedgå. *Termometern har sänkt sig. Priset s-kte sig småningom.* — b) Fördjupa sig. *S. sig i vållust.* — *Sänkande, n. 4.*

SÄNKBLY, sä'nngkbly', n. 4. Bly, som sättes på en ref, att den må sjunka i vattnet.

SÄNKBORR, m. 2. Ett slags borrh.

SÄNKKE, sä'nngke, n. 4. 1) Tyngd, hvarmedelst något sänkes; bly på fiskrefvar; sten m. m. vid nedra staden på nät, o. s. v. — 2) Grop, hvori jern formas under smidningen; äfv. försänkning i hammare och städ, vid smidning af rundt bultjern. — 3) *Se Sänkstén*.

SÄNKHÅF, sä'nngkhå'v, m. 2. pl. — *håfvar*. Fiskhåf, fästad vid ett långt skaft, för nedsänkning i vattnet.

SÄNKKOLF, sä'nngkkå'lv, m. 2. pl. — *kolfvar*. 1) Ett slags borrh, hvarmed hål utvidgas, i hvilka man vill försänka skruvhufvuden. — 2) Stålverktyg, hvarmed insidan af runda, ihåliga kroppar jemnas.

SÄNKLOD, sä'nngklöd, n. 5. *Se Lod*, 2.

SÄNKNING, sä'nngkning, f. 2. 1) Sänkande. — 2) Fördjupning, lägre ställe mellan höjder. *S. i en grufva. Staden ligger i en s.*

SÄNKNINGSTECKEN, n. 5. (i musiknoter) Tecken, hvarigenom en not sänkes.